

РЕШЕНИЕ

№ 4968

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20221110166950 по описа за 2022 година

Производството е по общия съдопроизводствен ред на ГПК вр. чл. 270, ал. 2 ГПК. Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 19542/19.09.2022г. на АпС – София, препратена по компетентност на Софийския районен съд, уточнена с Молба, вх. № 24089/30.01.2023г. на СРС, и Молба, вх. № 68097/13.03.2023г. на СРС.

Ищците **Б. А. Е. и А. А. Е.** /малолетни/ чрез баща си А. М. Е. са предявили срещу ответника О. А. Д. **искове с правно основание по чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване за нищожно на Решение № 792/08.04.2022г. по в.гр.д. № 13987/2021г. на Софийския градски съд, ГО, I брачен въззивен състав.** Ищите твърдят, че посоченото решение било постановено по дело за защита от домашно насилие. При постановяването му съдът извършил поредица от процесуални нарушения, довели до постановяване на абсурдно и нелогично съдебно решение, което било неразбираемо и трудно за тълкуване. Решението било постановено при пълна липса на мотиви и без анализ на събрания доказателствен материал при единствен аргумент, че за А. Е., който подал молбата за защита, липсва активна легитимация. Така съдът игнорирал нормата на чл. 3 ЗЛС, като погазил грубо правото на децата на адекватна защита срещу домашно насилие. Ако и съдът да цитирал нормата на чл. 3 ЗЗДН, то това било сторено „про форма“, а на практика законът бил „извратен“ и не бил приложен, тъй като конкретната по делото хипотеза била изрично предвидена там – чл. 3, т. 7 ЗЗДН. Така съдебният акт бил постановен *contra legem* до степен, при която процесуалният закон бил приложен в неговия обратен и противоположен смисъл. Не се касаело за неточно прилагане и тълкуване на закона, а за отказ на съда да го приложи. Напълно бил пренебрегнат интересът на двете деца, който следвало да е водещ при разглеждането и решаването на спора. Затова, с оглед защитата на интересите на децата, останали без защита, следвало съдебният акт да се прогласи за нищожен по реда на чл. 270, ал. 2 ГПК. В насроченото по делото публично съдебно заседание ищите не се явяват, като се представляват от адв. Б., който поддържа предявените искове, включително в хода на устните състезания.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът **О. А. Д.** чрез назначения му особен

представител адв. И. Г. – АК-София, е депозирал Отговор на исковата молба, вх. № 347742/04.12.2023г. на СРС, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Заявява, че решението на Софийския градски съд е валидно, обосновано и правилно. Не били налице обстоятелствата, изложени в исковата молба. Доводът, че решението е неразбираемо и трудно за тълкуване, а също така абсурдно и нелогично, бил лишен от правна логика и съдържание. Моли предявените искове да бъдат оставени без уважение. В насроченото по делото публично съдебно заседание ответникът не се явява, като се представлява от назначения му особен представител адв. Г., който оспорва предявените искове, включително в хода на устните заседания.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявените с нея искове и становището и възраженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес, а обективизираните в нея искове са **допустими** и следва да бъдат разгледани по същество.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по исковите с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК е за ищците. Същите следва да докажат наличието на обстоятелствата, обуславящи нищожност на посочения в исковата молба съдебен акт. Извън това в тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Видно от представените по делото копия от удостоверения за раждане /л.33-34/ А. А. Е. и Б. А. Е. са деца на А. М. Е., като и двамата са малолетни.

По молба от А. М. Е. в качеството му на баща на А. Е. и Б. Е. е образувано съдебно производство за защита от домашно насилие на същите по реда на чл. 12 и сл. ЗЗДН срещу О. А. Д. – съпруг на майката на ищците във връзка с инцидент на 23.12.2020г., когато А. Е. заедно с брат си довел децата при майка им. Д. нападнал брат му, ударил го в лицето, разкървавил носа му и отнел ключовете от колата, с която пострадалите дошли. А. Е. се опитал да възпре Д., но последният се опитал да го ухапе и се заканил, че ще го убие. Всичко това се случило в присъствието на децата, като се обосновава, че съставлява психическо насилие спрямо тях. С Решение № 20194992/06.10.2021г. по гр.д. № 1406/2021г. на СРС, III ГО, 89 състав, съдът е приел, че по отношение на децата е извършено домашно насилие, като е задължил ответника О. Д. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо децата А. и Б. Е.и, наложил му е глоба в размер на 200,00 лева, осъдил го е да заплати в полза на държавата сумата от 25,00 лева за държавни такси, разпоредил е издаване на заповед за защита, като е предупредил Д., че при неизпълнение на заповедта ще бъде задържан и ще бъде уведомена Прокуратурата. Издадена е Заповед за защита от 06.10.2021г.

По жалба на О. Д. с Решение № 792/08.04.2022г. по в.гр.д. № 13987/2021г. на Софийския градски съд, I брачен въззивен състав, първоинстанционното решение е отменено, а молбата на малолетните ищци за защита от домашно насилие срещу О. Д. е оставена без уважение, като съдът е отказал да издаде заповед за защита. В полза на Д. са присъдени и разноски. За да стори това, въззивният съд е приел, че чл. 3 ЗЗДН изчерпателно посочва лицата, които могат да бъдат пострадали/извършители на домашно насилие, като според чл. 2, ал. 2 ЗЗДН за психическо и емоционално насилие спрямо дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие. Доколкото А. М. Е., брат му Н. М. Е. и О. Д. не попадали в нито една от хипотезите на отношения по чл. 3 ЗЗДН, дори и Д. да бил извършил описаното в исковата молба посегателство, то същото не съставлява домашно насилие по смисъла на ЗЗДН, нито такова спрямо децата по смисъла на чл. 2, ал. 2 ЗЗДН. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съгласно чл. 270, ал. 2 ГПК нищожността на съдебен акт може да се предяви по исков ред безсрочно или чрез възражение. Законът не дефинира кога едно съдебно решение е нищожно. Юридическата доктрина и съдебната практика приемат, че то е такова, когато е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не е в писмена форма, абсолютно неразбираемо е или е неподписано (Така ТР 1/2011-2012-ОСГТК). Оттук следва, че нищожни са съдебните решения в хипотеза на липса на надлежно изявление и правораздавателна воля на държавния орган, защото съставът е незаконен, излиза извън границите, в които съдът е овластен да правораздава, не е оформено писмено или, ако и оформено, правораздавателната воля не може да се извлече, тъй като решението е неразбираемо, дори и при тълкуване, или решението не е подписано и това не се дължи на технически пропуск. Това отличава нищожността на съдебния акт от неговата недопустимост, при която волята на съда е валидно и пълноценно изразена, но е резултат или от ненадлежно упражняване на правото на иск, или от несъответствие между заявления и решения спор (разгледан е непредявен иск), или от нарушаване на правилата, определящи подведомствеността и подсъдността между различните видове съдилища (арг. ТП 1/2015-2016-ВКС/ВАС). В този смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 60138/26.01.2022г. по гр.д. № 723/2021г. на ВКС, Пг.о.

В настоящия случай оспореният като нищожен съдебен акт е постановен от надлежен съдебен състав съобразно чл. 20 ГПК. Не се установи някое от лицата, участвало в съдебния състав да няма качеството на съдия и право да постановяване актове във въззивен състав на окръжен съд /каквото за територията на област София се явява Софийският градски съд/. Волята на съда е упражнена в границите на установената в българската правна система държавна и светска правораздавателна власт за регулиране на гражданските правоотношения. Решението е в писмена форма, мотивите и диспозитивите му са ясни и разбираеми, не съдържат каквито и да било смислови и фактически противоречия, които да доведат до невъзможност решението да бъде разбрано като аргументация и заявена правораздавателна воля, като е подписано от членовете на постановилия го съдебен състав. В тази връзка липсват основания то да бъде прогласено за нищожно. Изложените от ищците доводи не са от такова естество, че да обективират нищожност на оспорения въззивен съдебен акт. Извън описаните по-горе предпоставки, всички останали евентуални закононарушения при постановяване на съдебни актове се отстраняват по реда на инстанционния контрол, който обаче за атакувания съдебен акт е изключен, или по реда на чл. 303 ГПК, ако са налице изчерпателно посочените за това предпоставки. Извън правомощията на съда по настоящото дело е преразглеждането на актовете на Софийския градски съд и контрол на неговата законосъобразност.

Изложените съображения са достатъчни предявените иски да бъдат преценени като неоснователни и да бъдат отхвърлени, като останалите заявени по делото аргументи на страните не променят този извод и е безпредметно да бъдат обсъждани поотделно.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноси има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода на делото право на разноси има само ответникът, който обаче не е доказал да е сторил такива.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. А. Е., ЕГН ***, и Б. А. Е., ЕГН *****, чрез техния баща А. М. Е., ЕГН *****, срещу О. А. Д., ЕГН *****, иски с правно основание по чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на Решение №**

792/08.04.2022г. по в.гр.д. № 13987/2021г. на Софийския градски съд, ГО, I брачен въззивен състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____